

Publicerad 2006-01-03 14:11 av Helena Lindström

oh dessa sagolandskap.

Sions sista näktergal

Slottets salar sjunger
fröjdsam sång till vårens första bris
En drottning vilar vacker
under tusen stjärnors tak
och ett sällsamt vänt och känsligt hjärta
rör sig ljudlöst i sin bur

Men vad finns det mer att längta
när hon äger allt hon någonsin drömt
En rosengård i rubinerskrud
tusent stjärnor fångade för hand
och Sions sista näktergal som sjunger henne till sömns
när natten faller tung och trött
mot hennes späda kropp

Ett eko vandrar rastlöst
mellan marmorväggars glans
Vinden bär ej en sådan sorgsen ton
det är något annat mycket större
Ty en suck av leda faller
från en mun så röd som blod
när det väna hjärta brister
i vår sorgsna drottningens bröst

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Helena Lindström med Poeter.se id #687 innehar upphovsrätten